

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România” (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția întâi

CAUZA ROBATHIN ÎMPOTRIVA AUSTRIEI

(Cererea nr. 30457/06)

Hotărâre

Strasbourg

3 iulie 2012

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Robathin împotriva Austriei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția întâi), reunită într-o cameră compusă din:

Nina Vajić, *Președinte*,

Anatoly Kovler,

Peer Lorenzen,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Julia Laffranque, *judecători*,

și Søren Nielsen, *Grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 12 iunie 2012,

pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 30457/06) îndreptată împotriva Republicii Austria, prin care un resortisant austriac, domnul Heinz Robathin („reclamantul”) a sesizat Curtea, la 20 iulie 2006, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul R. Soyer, avocat în Viena. Guvernul austriac („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul său, domnul ambasador H. Tichy, Șeful Departamentului Drept Internațional din cadrul Ministerului Federal pentru Afaceri Europene și Internaționale.

3. Reclamantul a pretins că descoperirea și sechestrarea datelor electronice din biroul său de avocatură i-au încălcat drepturile în temeiul art. 8 din convenție.

4. La 5 septembrie 2008, cererea i-a fost comunicată Guvernului. S-a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună (art. 29 § 1).

În fapt

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în 1959 și locuiește în Viena.

6. Reclamantul este avocat de profesie. Are un birou de avocatură împreună cu un partener.

7. În 2005 a fost inițiată o acțiune penală cu privire la suspiciunea de furt calificat, înșelăciune în formă calificată și delapidare împotriva reclamantului și a altor persoane la Tribunalul Regional Penal din Viena (*Landesgericht für Strafsachen*).

8. La 21 februarie 2006 judecătorul de instrucție a emis un mandat de percheziție la sediul reclamantului. Mandatul autoriza percheziționarea și sechestrarea următoarelor lucruri:

„Documente, calculatoare personale și discuri, cărți de economii, documente bancare, acte de donație și testamente în favoarea domnului Heinz Robathin și orice fișier cu privire la R. [numele unei persoane] și G. [numele altei persoane].”

9. În motivare, mandatul de percheziție prevedea că reclamantul a fost suspectat mai întâi că a luat mobilier, tablouri și argintărie în valoare de peste 50.000 EUR de la domnul R. în decembrie 2003 în scopul îmbogățirii personale; apoi, că l-a obligat pe domnul G. să semneze un acord de împrumut sigur de 150.000 EUR în decembrie 2004, pe care domnul G. nu l-a mai primit; și, în al treilea rând, că a abuzat de procura pe care i-a acordat-o domnul R. pentru realizarea de transferuri bancare, cauzându-i acestuia prejudicii financiare mai mari de 50.000 EUR în septembrie 2003.

10. Percheziționarea biroului de avocatură al reclamantului a fost efectuată de polițiști ai Ministerului Federal de Interne la 21 februarie 2006. Reclamantul, apărătorul său și un reprezentant al Baroului din Viena au fost prezenți. Polițiștii au procedat la percheziționarea sistemului informatic al reclamantului, copiind toate fișierele pe disc. Reprezentantul Baroului din Viena s-a opus acestui lucru disproporționat având în vedere că tehnic era posibil, prin folosirea criteriilor de căutare adecvate, să se descopere și să se copieze numai fișierele ce corespundeau criteriilor stabilite în mandat. Contactându-l pe judecătorul de instrucție, polițiștii au insistat să copieze toate fișierele. La propunerea reprezentantului Baroului din Viena, polițiștii au copiat toate datele găsite cu căutarea după numele „R.” și „G.” pe un disc și toate celelalte date pe discuri separate. Toate discurile au fost sigilate.

11. Raportul întocmit de polițiști listează următoarele articole sechestrate: (1) laptop, (2) CD-uri/DVD-uri cu date privind pe R./G., (3) CD-uri/DVD-uri cu toate datele biroului de avocatură Robathin și (4) copii ale agendelor.

12. Toate aceste articole au fost înmânate judecătorului de instrucție. Deoarece reclamantul s-a opus percheziționării datelor, Camera de Revizuire (*Ratskammer*), un complet din trei judecători din cadrul Tribunalului Regional Penal din Viena, a fost chemată să decidă dacă aceste date vor fi examinate sau înapoiate în temeiul art. 145 § 2 din Codul de procedură penală (*Strafprozeßordnung*).

13. La 3 martie 2006 Camera de Revizuire a autorizat examinarea tuturor fișierelor. A repetat că există motive de suspectare a reclamantului cu privire la infracțiunile descrise în mandatul de percheziție și a constatat că datele respective au fost sechestrate în contextul investigațiilor preliminare cu privire la reclamant și la alte persoane. Un avocat nu s-ar putea baza pe obligația de păstrare a secretului profesional și pe garanțiile prevăzute de art. 152 § 1 din Codul de procedură penală atunci când el a fost suspectat. Pe scurt, examinarea fișierelor sechestrate a fost necesară pentru investigarea infracțiunilor.

14. La 23 martie 2006 Baroul din Viena l-a contactat pe Procurorul General, sugerându-i să invoce un motiv de anulare în interesul legii (*Nichtigkeitsbeschwerde zur Wahrung des Gesetzes*) în cazul reclamantului. A susținut, în special, că percheziționarea unui cabinet de avocatură risca influențarea obligației sale de păstrare a secretului profesional.

15. În temeiul art. 139 din Codul de procedură penală, judecătorul a trebuit să prezinte motive la emiterea unui mandat de percheziție și să descrie cât mai clar posibil ce articole vor fi percheziționate și sechestrate. În cazul reclamantului, exista îndoiala dacă mandatul de percheziție descria cu acuratețe articolele ce puteau fi sechestrate. În general, putea fi autorizată numai o percheziție a unor anumite fișiere în legătură cu infracțiunea respectivă. La fel și în cazul perchezițiilor datelor electronice. Un avocat era obligat prin lege să aibă la dispoziție un sistem informatic care să îndeplinească anumite standarde pentru comunicarea electronică cu instanțele. De fapt, majoritatea avocaților își țineau dosarele în format electronic. Software-ul standard pentru birourile de avocatură a permis căutarea de nume și cuvinte și, astfel, a facilitat percheziționarea datelor. În cazul de față această percheziție a returnat rezultatele și astfel mandatul de percheziție nu s-a extins la sechestrarea tuturor datelor din biroul de avocatură.

16. Din aceste motive, baroul a argumentat că sechestrarea tuturor datelor și decizia Camerei de Revizuire de a permite examinarea lor a fost excesiv și, prin urmare, ilegală. Camera de Revizuire nu a dat vreun motiv anume pentru care examinarea datelor cu privire la domnul R. și domnul G. nu ar fi suficientă. Obligația reclamantului de păstrare a secretului profesional ar putea fi invocată numai cu privire la suspiciunea față de acesta în ceea ce îi privește pe doi dintre clienții săi, dar nu cu privire la toate relațiile sale avocat-client. Mai mult partenerul de la biroul său nu era suspectat de nimic.

17. Printr-o scrisoare din 12 aprilie 2006 Procurorul General a informat Baroul din Viena că nu a găsit niciun motiv să invoce un motiv de anulare în interesul legii.

18. La 14 mai 2009 Tribunalul Regional Penal din Viena l-a condamnat pe reclamant pentru delapidare, dar l-a achitat cu privire la celelalte acuzații. Instanța l-a condamnat la trei ani închisoare, dintre care doi au fost cu suspendare condiționată a executării pedepsei. La 22 decembrie 2009, Curtea Supremă a respins motivul de anulare al reclamantului și al procurorului public și la 10 martie 2010 Curtea de Apel din Viena a menținut sentința. Ulterior, reclamantul a obținut probe pe care nu le-a avut în timpul procesului. A cerut redeschiderea acțiunii, care i-a fost acordată și a dus la achitarea reclamantului prin hotărârea Tribunalului Regional Penal din Viena din 15 martie 2011.

II. Dreptul și practica interne relevante

A. Dispoziții din Codul de procedură penală cu privire la percheziție și sechestrare

19. Art. 139 - 149 din Codul de procedură penală, în versiunea în vigoare la momentul percheziției biroului și persoanelor și sechestrării obiectelor.

20. Art. 139 § 1 prevedea, în special, că se poate realiza o percheziție a numai dacă există suspiciunea rezonabilă că o persoană bănuită de comiterea unei infracțiuni se ascunde în locul respectiv, sau că sunt obiecte în acel loc a căror deținere sau examinare este relevantă o anumită anchetă penală.

21. În temeiul art. 140 §§ 1 și 2, o percheziție ar putea fi, în general, făcută numai după ce persoana respectivă a fost interogată și numai dacă persoana urmărită nu s-a prezentat din propria voință sau obiectul ori obiectele căutate nu au fost aduse voluntar și dacă motivele ce justifică percheziția nu au fost eliminate în timpul interogatoriului. Nu este necesar interogatoriul dacă ar întârzia mult procedura.

22. Art. 140 § 3 prevedea că, de regulă, se poate face o percheziție în baza unui mandat de percheziție motivat emis de un judecător.

23. În temeiul art. 142 §§ 2 și 3, ocupantul locului supus percheziției sau, dacă aceste nu este, o rudă a sa, trebuie să fie prezentă în timpul percheziției. Un raport va fi întocmit și semnat de toți cei prezenți.

24. Art. 143 § 1 din Codul de procedură penală prevedea că, în cazul în care se găsesc obiectele relevante pentru anchetă sau supuse confiscării, vor fi listate și aduse în instanță pentru a fi bine păstrate sau reținute. În această privință, a făcut referire la art. 98, în temeiul căruia obiectele păstrate în siguranță trebuie puse într-un plic ce va fi sigilat de instanță sau trebuie să li se pună o etichetă pentru a evita confuzia.

Art. 145 este redactat după cum urmează:

„În timpul percheziției documentelor, trebuie luate măsuri pentru a asigura nedivulgarea conținutului lor către persoane neautorizate.

2. Dacă titularul documentelor nu permite percheziția lor, acestea vor fi sigilate și depuse în instanță, iar Camera de Revizuire trebuie să stabilească imediat dacă vor fi examinate sau înapoiate.”

25. În conformitate cu jurisprudența instanțelor, care este aprobată prin opiniile din doctrină (a se vedea Bertl/Vernier, *Grundriss des österreichischen Strafprozessrechts*, ediția 7), dispozițiile relevante percheziției și sechestrării de documente se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis* percheziției și sechestrării datelor electronice. Dacă proprietarul discurilor sau hard-discurilor pe care sunt depozitate date se opune percheziției lor, dispozitivele respective vor fi sigilate, iar Camera de Revizuire trebuie să decidă dacă vor fi examinate.

B. Dispoziții privind secretul profesional al avocaților

26. Secțiunea 9 din Legea avocaților din Austria reglementează obligațiile profesionale ale avocaților inclusiv, *inter alia*, obligația de păstrare a secretului profesional.

27. Art. 152 § 1 din Codul de procedură penală îi scutește pe avocați, notari și administratori de birouri de avocatură de obligația de a oferi dovezi în calitate de martori în privința informațiilor primite în exercitarea profesiei lor.

28. Este stabilit de jurisprudență că documentele ce conțin informații cu privire la secretul profesional nu trebuie sechestrate și folosite într-o anchetă penală.

29. În temeiul unui dispoziții (*Erlaß*) a Ministrului Federal al Justiției din 21 iulie 1972, un reprezentant al baroului competent va fi prezent la percheziția unui birou de avocatură pentru a se asigura că percheziția nu încalcă secretul profesional.

În drept

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din convenție

30. Reclamantul s-a plâns că percheziția și sechestrarea datelor electronice din biroul său de avocatură i-au încălcat drepturile în temeiul art. 8 din convenție, redactata în felul următor.

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

31. Guvernul a contestat acest argument.

A. Cu privire la admisibilitate

32. Curtea observă că cererile nu sunt în mod vădit nefondate în sensul art. 35 § 3 lit. a) din convenție. În continuare, constată că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarate admisibile.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

33. Reclamantul a declarat că în temeiul Legii avocaților (*Rechtsanwaltsordnung*), avea obligația de păstrare a secretului profesional cu privire la informațiile pe care le-a primit în cursul exercitării profesiei sale, fiind în interesul clientului ca aceste informații să rămână secrete. Principiul secretului nu trebuie împiedicat prin sechestrarea de documente sau audierea angajaților avocatului în calitate de martori. În cazul de față, reclamantul a argumentat că datele conținute în fișierele cu privire la domnul R. și domnul G., care au fost acoperite de mandatul de percheziție, au fost salvate pe dispozitive de stocare separate. Totuși, mandatul de percheziție și sechestrare a fost vag și putea să nu fie considerat în conformitate cu legea sau, în caz alternativ, percheziția și sechestrarea tuturor datelor electronice din biroul de avocatură nu puteau fi considerate ca fiind proporționale și astfel nu au fost necesare într-o societate democratică.

34. În cele din urmă, reclamantul a argumentat că achitarea sa a arătat că nu a existat niciun temei pentru suspectarea sa. În opinia reclamantului, acest lucru confirmă faptul că percheziția și sechestrarea tuturor datelor electronice au fost disproporționale dacă nu arbitrar.

35. Guvernul a argumentat că percheziția și sechestrarea au fost într-adevăr în conformitate cu legea. Referindu-se la constatarea Curții în *Wieser și Bicos Beteiligungen GmbH împotriva Austriei* (nr. 74336/01, pct. 65, CEDO 2007-XI) că percheziționarea unui birou de avocatură și a activităților sale profesionale ar putea avea un impact asupra obligației de păstrare a secretului profesional al avocatului și, în consecință, asupra propriei administrări a justiției astfel cum prevede art. 6 din convenție, Guvernul a susținut că percheziția a fost realizată astfel încât să nu intervină în mod disproporțional în drepturile reclamantului.

36. Guvernul a subliniat că în vreme ce principiul secretului profesional, astfel cum era prevăzut de Legea avocaților, servea la apărarea relației speciale de încredere între un avocat și un client, secretul profesional nu apăra avocatul de urmăriri penale sau măsuri în legătură cu aceste urmăriri. Revenind la prezenta cerere, Guvernul a subliniat că percheziția a fost

realizată în prezența unui reprezentant al Baroului și în conformitate cu dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală în vederea asigurării garanțiilor prevăzute de art. 8 din convenție.

37. Cât despre declarația reclamantului că examinarea tuturor fișierelor a fost excesivă și disproporțională, Guvernul a argumentat că pentru a determina ce este relevant pentru acțiunea penală, toate datele sechestrate a trebuit să fie percheziționate, după cum unele documente relevante se poate să nu fi fost găsite printr-o singură căutare. Prin urmare, a fost necesară o cercetare a tuturor fișierelor – cel puțin la nivel superficial. Așadar, măsura a servit unui scop legitim și drepturile reclamantului au fost încălcate în cea mai mică măsură posibilă. Astfel, măsura nu putea fi considerată disproporțională. Mai mult, percheziția nu a avut niciun impact asupra propriei administrări a justiției în privința relației dintre reclamant și ceilalți clienți ai săi.

38. Guvernul a contestat argumentul reclamantului că achitarea sa trebuia luată în considerare la aprecierea dacă a fost justificată percheziția sau sechestrarea datelor electronice. Au subliniat că, la momentul emiterii mandatului de percheziție, exista o suspiciune rezonabilă împotriva reclamantului. Faptul că, după condamnarea sa, au fost disponibile noi probe care au dus la redeschiderea acțiunii și apoi la achitarea sa, nu putea schimba această apreciere.

2. Motivarea Curții

39. Părțile nu contestă că măsurile care au făcut obiectul plângerii, au încălcat drepturile reclamantului în temeiul art. 8 din convenție. Curtea constată că percheziția și sechestrarea datelor electronice au constituit o încălcare a dreptului reclamantului la respectarea „corespondenței” în temeiul art. 8 din convenție (a se vedea *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH*, citată anterior, pct. 45 cu alte referințe).

40. Cât despre întrebarea dacă măsura era în conformitate cu legea, jurisprudența Curții a stabilit că o măsură trebuie să aibă un temei în dreptul intern, termenul „lege” fiind înțeles în sensul său „substantival”, nu „formal”. Într-o sferă care intră sub incidența legii statutare, „legea” este textul în vigoare astfel cum a fost interpretat de instanțe (a se vedea *Société Colas Est și alții împotriva Franței*, nr. 37971/97, pct. 43, CEDO 2002-III). În *Kennedy împotriva Regatului Unit* (nr. 26839/05, pct. 151, 18 mai 2010), Curtea a susținut, de asemenea, că dreptul intern trebuie să fie compatibil cu statul de drept și accesibil persoanei în cauză, și că persoana afectată trebuie să poată prevedea consecințele dreptului intern în ceea ce o privește [a se vedea, printre multe alte hotărâri, *Rotaru împotriva României* (MC), nr. 28341/95, pct. 52, CEDO 2000-V; *Liberty și alții împotriva Regatului Unit*, nr. 58243/00, pct. 59, 1 iulie 2008; și *Iordachi și alții împotriva Moldovei*, nr. 25198/02, pct. 37, 10 februarie 2009].

41. Curtea a constatat în cauza *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH* (citată anterior, pct. 54) că în Codul de procedură penală al Austriei nu sunt conținute dispoziții specifice pentru percheziția și sechestrarea datelor electronice. Totuși, conținea dispoziții detaliate pentru sechestrarea de obiecte și, în plus, norme specifice pentru sechestrarea de documente. În jurisprudența instanțelor interne s-a stabilit că aceste dispoziții se aplicau și percheziției și sechestrării datelor electronice. Luând în considerare criteriile de compatibilitate cu statul de drept, accesibilitatea dreptului intern, și previzibilitatea consecințelor legii, Curtea acceptă că percheziția și sechestrarea erau „în conformitate cu legea”. În măsura în care reclamantul argumentează că mandatul de percheziție era prea vag pentru a fi în conformitate cu legea, Curtea consideră că argumentul său ridică întrebări mai degrabă de proporționalitate, ce vor fi examinate în continuare.

42. Percheziția și sechestrarea urmăreau, de asemenea, un scop legitim, și anume prevenirea criminalității.

43. Astfel, rămâne să se aprecieze de către Curte dacă măsura care a făcut obiectul plângerii a fost „necesară într-o societate democratică”, cu alte cuvinte, dacă relația dintre scopul urmărit și mijloacele folosite poate fi considerată proporțională.

44. În cauze comparabile, Curtea a examinat dacă dreptul și practica interne ofereau garanții adecvate și eficiente împotriva oricărui abuz și situație arbitrară (a se vedea, de exemplu, *Société Colas Est și alții*, citată anterior, pct. 48). Elementele luate în considerare sunt, în special, dacă percheziția s-a bazat pe un mandat emis de un judecător și pe o suspiciune rezonabilă; dacă domeniul de aplicare a mandatului era limitat în mod rezonabil; și – în ceea ce privea percheziția unui birou de avocatură – dacă a fost realizată în prezența unui observator independent pentru a se asigura că materialele supuse secretului profesional nu au fost eliminate [a se vedea, de asemenea, *Niemietz împotriva Germaniei*, 16 decembrie 1992, pct. 37, Seria A nr. 251-B; *Tamosius împotriva Regatului Unit* (dec.), nr. 62002/00, CEDO 2002-VIII; și *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH*, citată anterior, pct. 57].

45. În cazul de față percheziția și sechestrarea care au făcut obiectul plângerii s-au bazat pe un mandat emis de judecător în contextul acțiunii penale împotriva reclamantului cu privire la suspiciunea de furt calificat, înșelăciune în formă calificată și delapidare. A fost suspectat că a furat valori și și-a însușit sume mari de bani de la domnul R. și domnul G. Mandatul oferea detalii privind preținsele acte, momentul comiterii lor și daunele cauzate.

46. Curtea respinge argumentul reclamantului privind faptul că achitarea sa a indicat lipsa unei suspiciuni rezonabile de la început. Mai degrabă, existența suspiciunii rezonabile urmează să fie apreciată la momentul emiterii mandatului de percheziție. În circumstanțele descrise anterior, Curtea consideră corect faptul că mandatul de percheziție se baza pe suspiciunea rezonabilă de la acea vreme. Faptul că reclamantul a fost în cele din urmă achitat trei ani mai târziu nu poate schimba această apreciere.

47. Revenind la întrebarea dacă domeniul de aplicare a mandatului era limitat în mod rezonabil, Curtea consideră că mandatul de percheziție era formulat în termeni foarte generali. Limitând percheziția și sechestrarea fișierelor la cele cu privire la R. și G., Curtea a autorizat în mod general și nelimitat percheziția și sechestrarea de documente, calculatoare și discuri personale, cărți de economii, documente bancare, cadouri și hotărâri în favoarea reclamantului. Curtea va examina, prin urmare, dacă deficiențele limitării domeniului de aplicare a mandatului de percheziție și sechestrului au fost echilibrate prin garanții procedurale suficiente, capabile să îl protejeze pe reclamant împotriva oricărui abuz sau situație arbitrară.

48. Curtea a constatat deja în cauza *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH* (citată anterior, pct. 60) că Codul de procedură penală al Austriei prevede următoarele garanții procedurale în privința percheziției și sechestrării de documente și date electronice:

- (a) Ocupantul biroului va fi prezent;
- (b) Un raport va fi întocmit la sfârșitul percheziției și se vor lista articolele sechestrate;
- (c) Dacă proprietarul se opune sechestrării documentelor sau mijloacelor de stocare a datelor, acestea vor fi sigilate și trimise judecătorului pentru a hotărî dacă vor fi folosite sau nu la anchetă; și
- (d) De asemenea, în ceea ce privește percheziția unui birou de avocatură, este necesară prezența unui reprezentant al baroului.

49. În cazul de față, percheziția a fost realizată în prezența reclamantului, a apărătorului său și a unui reprezentant al Baroului din Viena. În timp ce toate datele electronice ale reclamantului au fost copiate pe discuri, polițiștii au urmat propunerea reprezentantului baroului și au copiat toate datele ce cuprindeau numele „R.” și „G.” pe un disc separat. Toate discurile au fost sigilate. Un raport a fost întocmit în mod corespunzător la terminarea percheziției, listând toate articolele sechestrate.

50. Curtea constată, de asemenea, că reclamantul dispunea de o cale de atac împotriva examinării datelor sechestrate, și anume o plângere către Camera de Revizuire din cadrul Tribunalului Regional Penal. Deoarece reclamantul s-a opus percheziției datelor, Camera de Revizuire a trebuit să decidă ce date puteau fi de fapt examinate. Curtea a constatat deja mai sus că mandatul de percheziție din cazul de față exprima în termeni foarte generali descrierea activităților infracționale preținse cu privire exclusiv la „R.” și „G.” (a se vedea, supra, pct. 9). Cu toate acestea, toate datele electronice ale reclamantului au fost copiate pe discuri.

51. În aceste circumstanțe, modul în care Camera de Revizuire și-a exercitat funcția de supraveghere este deosebit de important. Curtea constată că Camera de Revizuire a dat motive succinte și mai degrabă generale pentru autorizarea percheziției tuturor datelor electronice din biroul de avocatură al reclamantului. În mod special, nu a adresat întrebarea dacă este suficient să supună percheziției doar acele discuri ce conțin date cu privire la „R.” și „G.”. Nici nu a dat vreun motiv special pentru constatarea că era necesară percheziția datelor reclamantului pentru anchetă. Astfel, modul în care Camera de Revizuire și-a exercitat supravegherea în cazul de față nu permite Curții să stabilească că percheziția tuturor datelor electronice ale reclamantului era proporțională în aceste circumstanțe.

52. Totuși, faptele cauzei arată că preținsele activități infracționale, ce necesită un mandat de percheziție, avea legătură numai cu relația dintre reclamant și “R.” și “G.”. Astfel, Curtea constată că trebuie să existe motive speciale pentru a permite percheziția tuturor celorlalte date, având în vedere circumstanțele specifice predominante într-un birou de avocatură. Totuși, în cazul de față, nu au existat asemenea motive nici în mandatul de percheziție nici în orice alt document. În aceste împrejurări, Curtea constată că sechestrarea și examinarea tuturor datelor au depășit ce era necesar pentru îndeplinirea scopului legitim. Prin urmare, a fost încălcat art. 8 din convenție.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din convenție

53. Art. 41 din convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

54. Reclamantul a cerut 20.000 euro (EUR) pentru prejudiciul moral și material, fără să își susțină cererea sau să declare ce sume au fost preținse și pentru ce anume.

55. Guvernul a declarat că nu există nicio legătură de cauzalitate între respectiva încălcare și prejudiciul material pretins de reclamant.

56. Curtea nu constată nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; prin urmare, aceasta respinge respectiva cerere.

57. Totuși, Curtea consideră că este posibil ca reclamantul să fi suferit un prejudiciu moral. Pronunțându-se în echitate, Curtea îi acordă reclamantului 3.000 EUR cu acest titlu, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit.

B. Cheltuieli de judecată

58. De asemenea, reclamantul a solicitat 22.849,36 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată în fața instanțelor interne. Această sumă include taxa pe valoare adăugată. În ceea ce privește cheltuielile de judecată efectuate în procedurile prevăzute de convenție, reclamantul a afirmat că le va declara mai târziu.

59. Guvernul a contestat cererea de cheltuieli de judecată făcute în instanțele interne, argumentând că bonurile fiscale doar au fost adăugate la suma de 22.749,36 EUR și că reclamantul nu a arătat că acele cheltuieli au fost de fapt făcute din nevoia de a preveni încălcarea convenției. Guvernul a argumentat, de asemenea, că reclamantul nu a arătat că aceste costuri erau rezonabile ca și cuantum.

60. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de elementele pe care le deține și de criteriile menționate mai sus, Curtea

consideră rezonabil să acorde suma de 2.500 EUR pentru toate cheltuielile din procedurile interne, plus orice sumă ce poate fi cerută reclamantului cu titlu de impozit.

61. Revenind la cheltuielile acțiunii în fața Curții, constată că reclamantul nu a făcut nicio cerere de cheltuieli, în ciuda faptului că a fost astfel sfătuit printr-o scrisoare din 27 ianuarie 2009. Prin urmare, Curtea nu poate acorda nicio sumă în această privință.

C. Dobânzi moratorii

62. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive, Curtea

1. *Declară* în unanimitate cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* cu cinci voturi la două că a fost încălcat art. 8 din convenție;
3. *Hotărăște* cu cinci voturi la două
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 3.000 EUR (trei mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral și 2.500 EUR (două mii cinci sute euro), plus orice sumă ce poate fi datorată pentru cheltuieli de judecată;
 - (b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. *Respinge* în unanimitate cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris, la 3 iulie 2012, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulamentul Curții.

Søren Nielsen
Grefier

Nina Vajić,
Președinte

În conformitate cu art. 45 § 2 din convenție și cu art. 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia separată a judecătorilor Kovler și Lorenzen este anexată la prezenta hotărâre.

N.A.V.
S.N.

OPINIA SEPARATĂ A JUDECĂTORILOR KOVLER ȘI LORENZEN

În cazul de față majoritatea a constatat încălcarea art. 8 deoarece percheziția și sechestrarea au depășit ce era necesar pentru atingerea scopului legitim. Din următoare motive, nu putem fi de acord cu această concluzie.

La aprecierea disproporționalității percheziției și sechestrării din cauza faptului că reclamantul este avocat, suntem de părere că trebuie să avem în vedere că măsurile nu au fost dispuse împotriva vreunui dintre clienți săi, ci cu privire la o anchetă penală împotriva lui și a altora pentru diverse infracțiuni în relația sa cu clienții. Reclamantul a fost astfel suspectat de furt calificat, înșelăciune în formă calificată și delapidare împotriva lui R. și G., iar autoritățile au considerat că percheziția și sechestrarea nu se puteau limita la fișierele ce conțineau numele celor două persoane, ci era necesar să includă și celelalte articole listate în mandatul de percheziție.

Nu există dificultăți în acceptarea faptului că era important pentru anchetă să se examineze dacă se vor găsi probe relevante ale tranzacțiilor ilegale suspectate și în afara fișierelor celor doi clienți. Chiar dacă autoritățile din Austria au dat numai motive succinte pentru acea necesitate și nu au abordat afirmațiile Baroului din Viena că ar fi fost posibilă restrângerea percheziției datelor prin mijloace electronice, nu considerăm că acest lucru poate justifica în sine concluzia că percheziția și sechestrarea nu erau conforme art. 8.

În această privință, acordăm o mare importanță faptului că toate garanțiile procedurale prevăzute de legea din Austria au fost îndeplinite, inclusiv că toate discurile copiate au fost sigilate și nu puteau fi examinate decât sub controlul Camerei de Revizuire. Cauza diferă în această privință de cauza *Wieser and Bicos Beteiligungen GmbH*. Mai mult, nu există nicio indicație că percheziția și sechestrarea datelor electronice ale reclamantului riscau să afecteze obligația de păstrare a secretului profesional a unui avocat.

Prin urmare, am votat pentru constatarea neîncălării art. 8.